

[Mejdahl]

mer, ikke en pligt. Det er kreditforeningernes ansvar, og det skal de holdes fast på.

Men det er betænkeligt, hvis kreditforeningernes udlånspolitik bliver den reelle planlægningsfaktor i landdistrikterne. Planlægningen skal ligge hos kommunalbestyrelsen. Men hvis det offentlige – altså kommuner, amt og stat – ikke fører en aktiv politik i landdistrikterne, vil det også påvirke kreditforeningernes udlånspolitik.

Venstre vil ikke være med til at pålægge kreditforeningerne direktiver for deres udlånsvirksomhed. De må drive virksomhed inden for realkreditlovens rammer. Men vi vil gerne være med til at henstille til dem, at de ikke blacklister bestemte persongrupper, områder og erhverv. Vi er imod den kategorisering, som vi har set tilløb til.

Vi vil derimod opfordre til, at det er en individuel vurdering, der i hvert enkelt tilfælde lægges til grund for lånudmålingen. Med de frihedsgrader, der er indlagt i realkreditloven, herunder også den konkurrencemulighed, den giver, tror vi også på, at markedet normaliserer sig igen. Kreditforeningerne skal jo også tjene penge, og det gør de kun ved at låne penge ud. Konverteringsbølgen kan jo ikke blive ved i én uendelighed; så skal renten i hvert fald falde meget og i flere omgange.

Men for hurtigst muligt at fremme normaliseringen på landdistriktmarkedet kan regeringen og Folketinget give en hjælpende hånd. De få virkemidler, som regeringen har skitseret i handlingsplanen for udviklingen i landdistrikterne, bør udbygges, udvides og følges op. De vil kunne støtte landdistrikterne. Det vil gøre det mere attraktivt at bo på landet, og derfor bliver der flere købere til ejendommene, og så vil kreditforeningerne heller ikke være så karrige med lånudmålingen. Men regeringen har jo reelt kun to nye forslag med, nemlig de millioner, der er afsat til forsøg, og et forslag om lokalråd. Men i øvrigt en række gode formuleringer, det indrømmer jeg.

Venstres forslag er – og det behøver ikke at koste ret mange penge – at man fjerner nogle af de restriktioner, der er i den pågældende lovgivning. Her tænker jeg på forbedrede muligheder for at udvide eksisterende virksomheder, mindre restriktive skiltregler, mindre restriktive regler for udkørsel fra virksomheder, mindre restriktive regler for etablering af af-

tægtshuse, øget adgang til at etablere ferieboliger i landdistrikterne, liberalisering af næringsloven, så vi får mulighed for at få mobile dagligvarebutikker, og stop for lukningstruslen mod små vandværker, private brønde og boringer. Lad dog brøndejerne selv bestemme, om de vil drikke vandet, efter at de har fået analyseresultatet forelagt.

Man kunne flytte landzonekompetencen fra amterne til kommunerne, som frikommuneforsøget undersøgte mulighederne for, og der kan nævnes mange flere ting, som Venstres ordfører også redegjorde for ved debatten om landdistrikterne den 11. marts i år her i Folketinget. Alt sammen for at fremme virkelyst og initiativer i landdistrikterne.

Men regeringen går desværre den modsatte vej på en række områder. Jeg kan blot nævne, at man har bebudet stigende benzinpriser, at man har vedtaget transportfradragssforringelsen, og så at man stækker initiativer fra kystlinjerne og 3 km ind i landet med det forslag, der ligger på det område. Regeringen har også bebudet et lovforslag om at forbyde elvarme i eksisterende boliger. Det er en lille ting, men en ting, der går den forkerte vej.

Boligministeren nævnte nogle generelle tiltag, f.eks. rentefaldet, og det glæder vi os naturligvis over. Det er en stor fordel. Men forholdet landdistrikt/bydistrikt forrykkes jo ikke med rentefaldet.

Jeg skal slutte med at kommentere de to dagsordensforslag. SF's og Fremskridtspartiets forslag siger vi nej til, fordi vi ikke vil udvide begrebet tolagsbelåning. Jeg kan godt undre mig over, at Fremskridtspartiet står som forslagsstiller; det, der her foreslås, vil ikke bidrage til at forenkle tingene.

Regeringens dagsorden vil vi undlade at stemme til. Vi ville sagtens kunne stemme for det første punktum, men vi vil ikke risikere at blive taget til indtægt for det andet punktum, nemlig regeringens handlingsplan for landdistrikterne, fordi den ikke tager skyldigt hensyn til de synspunkter, som vi har fremført under debatten om landdistrikterne. Vi føler ikke, den er vidtgående nok til at sikre landdistrikterne en større kreditværdighed.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Mejdahl nævner i sin ordførertale, at